

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ฝ่ายส่งเสริมพัฒนาบุคลากร โทร.๓๑๒๔

ที่ ขบ ๕๒๓๑๒.๓/ ๑๓

วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

เรื่อง ขออนุญาตส่งเอกสารประชาสัมพันธ์เผยแพร่องค์ความรู้

เรียน ปลัดเมืองพัทยา
เรียน ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่

ด้วยฝ่ายส่งเสริมพัฒนาบุคลากร กองการเจ้าหน้าที่ ได้รับมอบหมายให้รวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ในองค์กร(Knowledge Management) ให้คณะผู้บริหารและบุคลากรของเมืองพัทยาเป็นผู้มีความรู้ และทัศนคติที่ดี มีคุณธรรมและจริยธรรมในการบริหารและปฏิบัติงาน รับทราบข่าวสาร และสามารถเข้าถึงความรู้ และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ อีกทั้งยังสามารถบริหารและปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง โปร่งใสและเป็นธรรม ซึ่งจะส่งผลให้งานที่ได้กระทำนั้นดำเนินไปตามกฎหมาย หรือระเบียบหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทำให้งานมีประสิทธิภาพ มีประสิทธิผล และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน

ดังนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ฝ่ายส่งเสริมพัฒนาบุคลากรจึงขออนุญาตส่งเอกสารประชาสัมพันธ์เผยแพร่องค์ความรู้ จำนวน ๕ เรื่อง ดังนี้

๑. กำหนดเวลาฟ้องเพิกถอน “ข้อบัญญัติท้องถิ่น”

๒. ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันสิบห้าวัน : เหตุผลอันสมควรและการนับระยะเวลารวมวันหยุดราชการ !

๓. เบิกจ่ายเงินค่าน้ำมัน “รถยนต์ส่วนตัว” โดยใช้สิทธิ ... ราชการ !

๔. เพื่อนบ้านยินยอมให้ต่อเติมทาวนเฮ้าส์แล้ว ต้องขออนุญาต อบต. อีกหรือไม่ !?

๕. “ผนังอาคาร” มีช่องมองทะลุได้ ถือเป็นผนังที่ตามมากฎหมายควบคุมอาคาร หรือไม่ !?

ซึ่งเป็นเอกสารที่ได้เผยแพร่ โดยสำนักงานศาลปกครอง <http://www.admincourt.go.th> รายละเอียดตามเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบจะได้จัดส่งให้แก่คณะผู้บริหาร และหัวหน้าส่วนราชการ เพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้แก่บุคลากรในสังกัดทราบต่อไป รายละเอียดตาม QR Code ที่ปรากฏด้านล่างนี้

(นางฉัตรฤดี ทิมกระจ่าง)

หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมพัฒนาบุคลากร

เรือดรี

(ปราโมทย์ ทับทิม)

รองปลัดเมืองพัทยา รักษาการแทน

ปลัดเมืองพัทยา ปฏิบัติราชการแทน

นายกเมืองพัทยา
๒๒ ก.พ. ๒๕๖๔

(นายสุรศักดิ์ จันทร์สมบูรณ์)

ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่

QR Code

เอกสารเผยแพร่องค์ความรู้

วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

กำหนดเวลาฟ้องเพิกถอน “ข้อบัญญัติท้องถิ่น”

นางณัฐทิเนตร เศรษฐกริชพงษ์
เจ้าหน้าที่ศาลปกครองชำนาญการพิเศษ
กลุ่มเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร
สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

ในการฟ้องคดีปกครองแต่ละประเภท...ย่อมมีกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี และจะต้องยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว สำหรับวันนี้ผู้เขียนจะขอกล่าวถึงกำหนดเวลาการฟ้องเพิกถอน “กฎ” ซึ่งทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนย่อมอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายมากมายหลายฉบับ

กรณีหากประชาชนได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากกฎ จะต้องฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงมีประเด็นน่าสนใจว่า... วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องเพิกถอนกฎดังกล่าว คือวันใด ?

ทั้งนี้ “กฎ” หมายความว่า พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบ ข้อบังคับ หรือบทบัญญัติอื่นที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ (มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน)

“ข้อบัญญัติท้องถิ่น” จึงถือเป็นกฎตามคำนิยามดังกล่าวซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องภายในระยะเวลาตามมาตรา ๔๙ ข้างต้น โดยมีมติที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ครั้งที่ ๓/๒๕๕๔ ได้วินิจฉัยวางหลักเกี่ยวกับวันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีเพื่อขอให้เพิกถอนกฎว่า “เมื่อกฎมีการลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา หรือมีประกาศโดยวิธีอื่นตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและมีผลใช้บังคับแล้ว หากบุคคลซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของกฎเช่นว่านั้นประสงค์จะฟ้องคดีต่อศาลปกครองว่า กฎไม่ชอบด้วยกฎหมาย วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่มีการลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา หรือวันที่มีการประกาศโดยวิธีการอื่นดังกล่าวและกฎนั้นมีผลใช้บังคับแล้ว กรณีที่กฎมิได้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา หรือมิได้มีการประกาศโดยวิธีการอื่นตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงกฎนั้นตามความเป็นจริง”

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง...ในวันนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยมีมูลเหตุมาจากผู้ฟ้องคดีทั้งสองซึ่งประกอบกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรตามใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทฟาร์มสุกร และได้รับการต่อใบอนุญาตเรื่อยมา ต่อมาประชาชนที่พักอาศัยบริเวณใกล้เคียงสถานประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนต่อนายกองคการบริหารส่วนตำบล ม ว่าได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นของมูลสุกร มีแมลงวันจำนวนมากและมีการปล่อยน้ำเสียลงสู่คลองสาธารณะ โดยผู้ฟ้องคดีได้มีการจัดทำบันทึกข้อตกลงไว้กับนายกองคการบริหารส่วนตำบลว่าจะดำเนินการแก้ไขปรับปรุงฟาร์มสุกรโดยเพิ่มช่องแสง เพิ่มออกซิเจนในบ่อบำบัด และใช้สารดับกลิ่น

ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอต่อใบอนุญาตภายหลังจากที่ใบอนุญาตเดิมสิ้นอายุแล้วมีผลให้ใบอนุญาตขาดอายุ อีกทั้งก่อนจะพิจารณาออกใบอนุญาตเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องจัดให้มีการทำประชาพิจารณ์จากชาวบ้านที่อาจจะได้รับผลกระทบได้ทราบและให้ความยินยอมก่อนตามที่กำหนดในข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ม เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓ ประเภทการเลี้ยงสุกร เบ็ด ไล่ ซึ่งได้วางหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตไว้ ผลการทำประชาพิจารณ์ของประชาชน ปรากฏว่ามีผู้คัดค้านมากกว่าผู้ไม่คัดค้าน องค์การบริหารส่วนตำบล ม จึงไม่พิจารณาออกใบอนุญาตให้ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ม เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓ ในส่วนหลักเกณฑ์ที่กำหนดให้ต้องดำเนินการในการขอใบอนุญาตดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อบัญญัติที่พิพาทมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ม จึงมีสภาพเป็น “กฎ” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันสิบห้าวัน :

เหตุผลอันสมควรและการนับระยะเวลาในวันหยุดราชการ !

นางสาวจิตาภา มุสิกชนเสกข์ พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
กลุ่มเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร
สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

ในการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการ นอกจากจะต้องปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องที่ตนมีอำนาจหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาแล้ว จะต้องรักษาวินัย อย่างเคร่งครัด ไม่กระทำความผิดวินัย กรณีที่ไม่อาจมาปฏิบัติราชการไม่ว่าจะมีสาเหตุจากเรื่องใดก็ตาม ก็จะต้อง ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลาประเภทนั้น หากไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง อาจเป็นความผิดวินัยได้

ดังนั้น การที่ข้าราชการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุ อันสมควร ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 85 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งการพิจารณาความผิดทางวินัยดังกล่าว จะต้องพิจารณาเหตุผลอันสมควรของการละทิ้ง หน้าที่ราชการและระยะเวลาต้องติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน

คดีปกครองที่หยิบยกมาเป็นอุทธรณ์นี้

นอกจากจะมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับเหตุผลอันสมควรและการนับระยะเวลาว่าจะต้องนับ ต่อเนื่องวันหยุดราชการด้วยหรือไม่แล้ว ศาลปกครองสูงสุดยังได้วางหลักปฏิบัติราชการว่า ในการปฏิบัติ หน้าที่ของข้าราชการจะต้องปฏิบัติหน้าที่เฉพาะภายใต้ภารกิจในกลุ่มงานที่มีคำสั่งแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่

ข้อพิพาทในคดีนี้ มีสาเหตุเกิดขึ้นจากการที่ข้าราชการไม่มาปฏิบัติราชการติดต่อกันต่อเนื่อง เกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่ได้ส่งใบลาหรือแจ้งผู้บังคับบัญชาถึงเหตุที่ไม่อาจมาปฏิบัติราชการได้และในช่วง ระหว่างวันที่ขาดราชการมีวันหยุดราชการด้วย หลังจากระหว่างมีการสอบสวนวินัยร้ายแรง ผู้มีอำนาจได้ออกคำสั่ง ปลดออกจากราชการ ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาก่อนเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผล อันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามมาตรา 85 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

เมื่ออุทธรณ์คำสั่งปลดออกจากราชการและคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ ข้าราชการท่านนี้ (ผู้ฟ้องคดี) จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีการพิจารณา หรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งปลดออกจากราชการ

โดยคดีนี้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เดิมดำรงตำแหน่ง **เจ้าพนักงาน ป.ป.ส.** และต่อมาเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามยาเสพติด ได้มีคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ที่ **กลุ่มบังคับโทษปรับ** โดยมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้ง ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.

ผู้ฟ้องคดีขาดราชการระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2553 ระหว่างวันที่ขาดราชการ ดังกล่าวมีวันหยุดราชการ คือ วันเสาร์-อาทิตย์และวันหยุดชดเชยสำหรับวันหยุดนักขัตฤกษ์ โดยผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้างว่า การนับวันขาดราชการได้มีการนับวันหยุดราชการรวมเข้าไปด้วยซึ่งหากหักวันดังกล่าวออกถือว่า มิได้ขาดราชการติดต่อกันเกิน 15 วัน ตามที่ถูกกล่าวหา นอกจากนี้ ในวันที่ 3 ถึงวันที่ 5 ธันวาคม 2553 โรคเก๊าท์ซึ่งเป็นโรคประจำตัวของผู้ฟ้องคดีกำเริบ จึงได้โทรศัพท์ไปปรึกษาแพทย์โดยได้รับคำแนะนำ

ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน 2537 ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการในระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2553 รวม 18 วัน ซึ่งมีวันหยุดราชการอยู่ระหว่างช่วงกลางของวันที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการติดต่อในคราวเดียวกัน โดยไม่ได้ส่งใบลาหรือแจ้งสาเหตุในการไม่มาปฏิบัติราชการให้ผู้บังคับบัญชาหรือต้นสังกัดทราบ

จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 85 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

ผู้สนใจศึกษารายละเอียดได้จากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ. 36/2559

คำพิพากษาดังกล่าวเป็นอุทธรณ์ที่ดีในการปฏิบัติหน้าที่ราชการว่า การปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการ นอกจากจะต้องปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องที่ตนมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาแล้ว จะต้องรักษาวินัยอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการลาราชการ จะต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการลาประเภทนั้น และในกรณีที่มีการขาดราชการโดยมีวันหยุดราชการอยู่ระหว่างวันที่ขาดราชการติดต่อในคราวเดียวกัน การนับวันที่ขาดราชการต้องนับต่อเนื่องกัน หากขาดราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ถือว่าเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่อาจถูกกลงโทษถึงขั้นปลดออกดังเช่นคดีนี้

เบิกจ่ายเงินค่าน้ำมัน “รถยนต์ส่วนตัว” โดยใช้สิทธิ...ราชการ :

นางสาวจิตาภา มุสิกธนเสถียร พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
กลุ่มเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร
สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

การใช้รถยนต์ราชการและการเบิกจ่ายค่าน้ำมันรถยนต์ที่ใช้ในราชการ ต้องปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ และในทางปฏิบัติ หน่วยงานของรัฐหลายแห่งอาจทำสัญญากับสถานีบริการน้ำมันของส่งจ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงกับสถานีบริการน้ำมันแบบเครดิต โดยจะขอส่งจ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงก่อน แล้วสถานีบริการน้ำมันจะวางบิลเงินสดเพื่อเรียกเก็บเงินกับหน่วยงานของรัฐในภายหลัง

คดีปกครองที่จะนำมาเป็นอุทธรณ์ในคอลัมน์ระเบียบกฎหมายฉบับนี้

เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในสังกัดเทศบาลแห่งหนึ่งทั้งระดับผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาหลายคน อาศัยโอกาสในการปฏิบัติหน้าที่ราชการทำให้ราชการได้รับความเสียหาย โดยรวมกันกระทำความผิด คือ นำรถยนต์ส่วนตัวไปเติมน้ำมันเชื้อเพลิงโดยให้ผู้ชาย (สถานีบริการน้ำมัน) ออกบิลเงินสดมาขอรับชำระหนี้ร่วมกับบิลเงินสดที่เติมน้ำมันเชื้อเพลิงให้กับรถยนต์ส่วนตัวและเบิกจ่ายค่าน้ำมันเชื้อเพลิงตามบิลเงินสด

คดีนี้มีความน่าสนใจเกี่ยวกับพฤติการณ์หรือวิธีการของการกระทำของเจ้าหน้าที่ดังกล่าว และถือเป็นอุทธรณ์ที่ดีที่จะทำให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะผู้บังคับบัญชาจะต้องระมัดระวังและหามาตรการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำที่ไม่ถูกต้องต่อไป

มูลเหตุของคดีนี้เกิดจาก นายเทศมนตรีมีคำสั่งให้ปลัดเทศบาลและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากการกระทำตามที่กล่าวข้างต้น โดยพฤติการณ์รับฟังคดีได้ว่า เจ้าหน้าที่นำรถยนต์ส่วนตัวไปเติมน้ำมันกับสถานีบริการน้ำมันที่เทศบาลได้ตกลงใช้บริการเติมน้ำมันสำหรับรถยนต์ราชการ โดยลงชื่อเป็นผู้รับของในบิลเงินสดที่ไม่ได้ระบุว่าเติมน้ำมันให้กับรถยนต์ส่วนตัวคันใด ไม่ได้ระบุวันที่เติมน้ำมัน จำนวนน้ำมันตามบิลเงินสดมากกว่าความจุของถังน้ำมันรถยนต์ส่วนตัวแต่ละคัน จากนั้นผู้ชาย (สถานีบริการน้ำมัน) นำบิลเงินสดมาขอรับชำระหนี้ร่วมกับบิลเงินสดที่เติมน้ำมันให้กับรถยนต์ราชการ (รถยนต์ส่วนตัว) ทั้งที่ไม่มีใบอนุญาตให้ใช้รถยนต์ส่วนตัว ไม่มีใบส่งจ่ายน้ำมันที่อนุมัติและไม่ได้จัดทำสมุดบันทึกการใช้รถยนต์

หลังจากคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ได้สอบสวนข้อเท็จจริงและรายงานผลการสอบสวนต่อกระทรวงการคลัง ผู้มีอำนาจจึงได้มีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลังให้เจ้าหน้าที่ที่ร่วมกันกระทำความผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๕

โดยหนึ่งในนั้น คือ ปลัดเทศบาล ซึ่งขณะเกิดเหตุปฏิบัติหน้าที่นายเทศมนตรีอีกตำแหน่งหนึ่ง และเป็นหัวหน้าพัสดุมีอำนาจอนุมัติให้เบิกจ่ายน้ำมัน มีอำนาจอนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าน้ำมันตามที่เจ้าหน้าที่เสนอ มีอำนาจลงนามสั่งจ่ายเช็คทั้งที่ไม่มีฎีกาและเจ้าหน้าที่จะต้องจ่าย และลงนามสั่งจ่ายเช็คซ้ำซ้อนและสั่งจ่ายเช็คชำระหนี้เกินจำนวน

ปลัดเทศบาลไม่เห็นด้วย จึงยื่นอุทธรณ์คำสั่ง และผู้ว่าราชการจังหวัด ให้ยกอุทธรณ์

ปลัดเทศบาลจึงฟ้องศาลปกครองขอให้มีการพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนคำสั่งให้ปลัดเทศบาล (ผู้ฟ้องคดี) ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนขอด้วยกฎหมายหรือไม่ ?

โดยผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเกี่ยวกับขั้นตอนวิธีการเบิกจ่ายน้ำมันของรถยนต์ส่วนตัวว่า ไม่มีการกำหนดปริมาณหรือควบคุมน้ำมันที่จะจ่ายให้กับรถยนต์ส่วนตัว การขอเบิกจ่ายน้ำมันเมื่อเติมน้ำมันแล้ว สถานีบริการน้ำมันจะระบุจำนวนลิตร ผู้ขอเบิกจะต้องขออนุมัติปลัดเทศบาล และนายเทศมนตรีตามแบบฟอร์มขออนุมัติเบิกน้ำมันที่ระเบียบกำหนดไว้ เมื่อมีการอนุมัติแล้วก็นำไปขอเบิกไปสั่งจ่าย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการใช้และรักษารถยนต์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ แทน
ซึ่งหลักการและสาระสำคัญมิได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม)

(หนังสือพิมพ์ส่องใต้)

เพื่อนบ้านยินยอมให้ต่อเติมทาวนเฮ้าส์แล้ว ต้องขออนุญาต อบต. อีกหรือไม่ ?

นางสาวจิตาภา มุสิกธนเสฏฐ์ พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
กลุ่มเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร
สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

เรื่องการต่อเติมปรับปรุงบ้าน...เป็นเรื่องที่มีก่อกำกันแทบทุกบ้าน มากบ้าง น้อยบ้าง ทั้งนี้เพราะ “บ้านคือวิมานของเรา” เราก็คงอยากที่จะปรับปรุงให้สามารถใช้ชีวิตได้อย่างสะดวกสบาย แต่อย่างไรก็ตาม ต้องไม่ลืมว่า... การก่อสร้างและการต่อเติมตัดแปลงบ้านนั้น ต้องอยู่ภายใต้กฎหมายควบคุมอาคาร ที่จะต้องดำเนินการให้ถูกต้องเสียก่อน

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการต่อเติมปรับปรุงบ้านที่จะคุยกันวันนี้ เป็นกรณีของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านทาวนเฮ้าส์ ได้ต่อเติมด้านหน้าบ้านและหลังบ้านจนเต็มพื้นที่ โดยได้รับความยินยอมจากเพื่อนบ้านข้างเคียงแล้ว ต่อมาเมื่อผู้ร้องเรียนว่า มีการต่อเติมตัดแปลงอาคารโดยไม่ถูกต้อง องค์การบริหารส่วนตำบลจึงเข้ามาตรวจสอบพบว่ามี การต่อเติมจริงตามที่ร้องเรียน นายองค์การบริหารส่วนตำบล (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) จึงมีคำสั่งให้รื้อถอนอาคารส่วนที่ตัดแปลงออกทั้งหมด ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) แต่ถูกยกอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

เรื่องนี้... ผู้ฟ้องคดีอ้างเหตุผลต่อศาลว่า ตนได้สอบถามผู้จัดการหมู่บ้านแล้ว ได้รับคำตอบว่าถ้าเพื่อนบ้านยินยอมก็สามารถทำการต่อเติมได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าบ้านอื่น ๆ ก็ต่อเติมตัดแปลงกันหลายหลัง จึงทำการต่อเติมหน้าบ้านและหลังบ้านของตนโดยเต็มพื้นที่

คดีนี้... ศาลปกครองสูงสุดท่านวินิจฉัยว่า การก่อสร้าง ตัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร มาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทำการก่อสร้างตัดแปลงอาคารทาวนเฮ้าส์ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นเจ้าพนักงานส่วนท้องถิ่น จึงถือเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อ มาตรา ๒๑ ดังกล่าว

ประกอบกับการตัดแปลงอาคารทาวนเฮ้าส์ (บ้านแถว) โดยต่อเติมด้านหน้า และด้านหลังอาคารอย่างเต็มพื้นที่ เป็นการขัดต่อกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๓๓ ที่กำหนดให้อาคารอยู่อาศัยและอาคารอยู่อาศัยรวมต้องมีที่ว่างไม่น้อยกว่า ๓๐ ใน ๑๐๐ ส่วนของพื้นที่ชั้นใดชั้นหนึ่งที่มากที่สุดของอาคาร และข้อ ๓๖ วรรคหนึ่ง ซึ่งได้กำหนดให้บ้านแถวต้องมีที่ว่างด้านหน้าระหว่างรั้วหรือแนวเขตที่ดินกับแนวผนังอาคาร กว้างไม่น้อยกว่า ๓ เมตร และต้องมีที่ว่างด้านหลังอาคารระหว่างรั้วหรือแนวเขตที่ดินกับแนวผนังอาคาร กว้างไม่น้อยกว่า ๒ เมตร

การที่ผู้ฟ้องคดีต่อเติมบ้านของตนจนเต็มพื้นที่ซึ่งขัดต่อกฎหมายดังกล่าว และไม่อาจอ้างว่าได้รับความยินยอมจากเจ้าของบ้านข้างเคียงแล้ว เมื่อการต่อเติมดังกล่าวเป็นกรณีที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ถูกต้องได้ นายองค์การบริหารส่วนตำบลจึงมีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าของอาคารรื้อถอนอาคารส่วนที่พิพาทดังกล่าวได้ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๗๕/๒๕๖๒)

(หนังสือพิมพ์ส่องใต้)

“ผนังอาคาร” มีช่องมองทะลุได้ ถือเป็นผนังที่ตามกฎหมายควบคุมอาคาร หรือไม่ ?

นางสาว นิตา บุญยรัตน์ พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
กลุ่มเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร
สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

การก่อสร้างหรือต่อเติมบ้านหรืออาคาร นอกจากจะต้องมีผู้รับเหมาที่ดีและวัสดุก่อสร้างที่ได้มาตรฐานแล้ว ที่สำคัญการก่อสร้างจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ซึ่งหากก่อสร้างไม่ถูกต้องตามกฎหมายดังกล่าวและเป็นกรณีที่ไม่อาจแก้ไขได้ ดีไม่ดี ... เจ้าของอาคารอาจถูกร้องเรียนและอาจต้องทุบหรือรื้อทิ้ง ทำให้ต้องเสียเวลาและเสียเงินโดยเปล่าประโยชน์ได้นะคะ

เช่น อุทยานธรณีคดีปกครองฉบับนี้... เป็นเรื่องราวของนายสมบุญที่ได้ร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ตรวจสอบการก่อสร้างอาคารของนายสมศักดิ์ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงที่ได้ก่อสร้างอาคารชิดแนวเขตที่ดินของตนเองและก่อสร้างอาคารโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายควบคุมอาคาร

เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงได้ไปตรวจสอบพบว่า อาคารดังกล่าวก่อสร้างในลักษณะอาคารที่พักอาศัยรวม ๔ ชั้น จำนวน ๑๕ ห้อง มีความสูง ๑๕.๖๕ เมตร แต่ละห้องมีระเบียงและมีผนังระเบียงกันตกลูกสูง ๑ เมตร ส่วนบนเปิดเป็นช่องจนถึงเพดานห้อง และชั้นดาดฟ้าของอาคารได้ก่อสร้างเป็นห้องเก็บถังแก๊สและถังน้ำ และมีช่องเปิด ๔ ช่อง ผนังของดาดฟ้าสูงไม่ถึง ๑.๘๐ เมตร

โดยผนังของอาคารพิพาทมีระยะห่างจากแนวเขตที่ดินของนายสมบุญน้อยกว่า ๓ เมตร แต่ไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ซึ่งตามข้อ ๕๐ วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้ต้องก่อสร้างเป็นผนังทึบ และดาดฟ้าของอาคารด้านนั้นให้ทำผนังทึบสูงจากดาดฟ้าไม่น้อยกว่า ๑.๘๐ เมตร

เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งให้นายสมศักดิ์ดำเนินการแก้ไขผนังอาคารให้เป็นผนังทึบและให้ยื่นคำขอใบอนุญาตดัดแปลงอาคารต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

นายสมศักดิ์ได้ดำเนินการแก้ไขผนังอาคารดังกล่าวโดยใช้แผ่นสมาร์ทบอร์ดปิดกันช่องว่างบริเวณริมระเบียง แต่ยังมีช่องว่างบริเวณระหว่างขอบของแผ่นสมาร์ทบอร์ดที่นำมาปิดทับกับผนังอาคารเดิมประมาณ ๓๐ เซนติเมตร ส่วนผนังอาคารบริเวณชานพักบันไดของอาคารชั้นหนึ่งที่มีช่องระบายอากาศได้นำแผ่นสมาร์ทบอร์ดมาปิดกัน โดยจัดทำเป็นโครงเหล็กยึดกับแนวผนังอาคารเดิมยื่นออกมาระยะห่างจากแนวผนังอาคารประมาณ ๓๐ เซนติเมตร ทำให้มีช่องว่างระหว่างแผ่นสมาร์ทบอร์ดกับตัวผนังอาคารเดิมกว้างประมาณ ๓๐ เซนติเมตร ซึ่งยังสามารถมองเห็นกันได้

นายสมบุญ เห็นว่า นายสมศักดิ์ยังไม่ได้แก้ไขผนังอาคารให้เป็นผนังทึบ จึงยื่นฟ้องนายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และนายสมศักดิ์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ต่อศาลปกครองเพื่อให้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายควบคุมอาคาร

ปัญหาที่น่าสนใจมีว่า... การที่นายสมศักดิ์ได้ดำเนินการแก้ไขผนังของอาคารโดยนำแผ่นสมาร์ทบอร์ดมาปิดกัน แต่ยังมีช่องว่างระหว่างแผ่นสมาร์ทบอร์ดกับผนังอาคารประมาณ ๓๐ เซนติเมตร ถือเป็นผนังทึบตามกฎหมายควบคุมอาคารหรือไม่ ?

กรณีนี้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า การแก้ไขให้เป็นผนังทึบต้องเป็นการดำเนินการที่มีผลทำให้ระเบียงของแต่ละห้องปิดทึบ ลมและแสงสว่างเข้าออกทางนั้นไม่ได้ บุคคลและผู้อยู่อาศัยในอาคารและบุคคลที่อยู่ภายนอกอาคารไม่สามารถมองเห็นช่องได้ และทำให้ผนังอาคารด้านดังกล่าวมีสภาพผนังทึบอย่างถาวร การที่ยังมีช่องว่างระหว่างแผ่นสมาร์ทบอร์ดกับตัวผนังอาคารเดิมกว้างถึง ๓๐ เซนติเมตร ไม่อาจถือว่าเป็นผนังทึบตามข้อ ๕๐ วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ๖

โดยกฎหมายดังกล่าวมุ่งคุ้มครองความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมืองและสถาปัตยกรรม และยังรวมถึงความปกติสุขของบุคคลที่อยู่อาศัยในที่ดินข้างเคียง

ใบส่งหนังสือกองการเจ้าหน้าที่

ที่... วป ๕๒๓๑๒ ๓/๑๓

วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง... โอนบุคลากรส่งเอกสารประชาสัมพันธ์ โฆษณานางอัครศศิมา

ลำดับที่	ส่วนราชการ	ลายมือชื่อ	วัน เดือน ปี ที่รับ	หมายเหตุ
๑	นายกเมืองพัทยา			
๒	รองนายกเมืองพัทยา ๑	}	2/3/64	
๓	รองนายกเมืองพัทยา ๒			
๔	รองนายกเมืองพัทยา ๓			
๕	รองนายกเมืองพัทยา ๔			
๖	ปลัดเมืองพัทยา			
๗	รองปลัดเมืองพัทยา ๑			
๘	รองปลัดเมืองพัทยา ๒			
๙	รองปลัดเมืองพัทยา ๓		๒ มี.ค. ๖๔	
๑๐	สำนักปลัดเมืองพัทยา	เดวิด	๒/๓/๖๔	
๑๑	สำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ	Mont.	๒/๑/๖๔	
๑๒	สำนักการคลัง		๒/๓/๖๔	
๑๓	สำนักการช่าง		๒/๓/๖๔	
๑๔	สำนักช่างสุขาภิบาล		๒/๓/๖๔	
๑๕	สำนักการศึกษา	ธีรพงศ์	๒/๓/๖๔	
๑๖	สำนักการสาธารณสุข		๒/๓/๖๔	
๑๗	สำนักพัฒนาสังคม	เนตรชนัน	๒/๓/๖๔	
๑๘	สำนักสิ่งแวดล้อม	อดิสร	๒/๓/๖๔	
๑๙	กองการพัสดุและทรัพย์สิน	Gamma	๒/๓/๖๔	
๒๐	สำนักส่งเสริมการท่องเที่ยว	กมลชน	๒/๓/๖๔	
๒๑	สำนักงานเมืองพัทยา สาขาเกาะล้าน	กมล	๒/๓/๖๔	
๒๒	กลุ่มกฎหมาย	สิริเมท	๒/๓/๖๔	
๒๓	หน่วยงานตรวจสอบภายใน	ดาช วังมณี	๒/๓/๖๔	
๒๔	กองการเจ้าหน้าที่		๒/๓/๖๔	
๒๕	โรงเรียนเมืองพัทยา ๑ - ๑๑			